

Arrest

nr. 222 902 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2019 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht.

Op 5 april 2019 werd verzoeker gehoord en vulde hij een vragenlijst in.

Op 7 juni 2019 beslist de Raadkamer tot het niet handhaven van de voorlopige hechtenis mits betaling van een borgsom. Het dossier is doorverwezen naar de Correctionele Rechtbank. Op 11 juni 2019 werd de borgsom betaald.

Op 11 juni 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: G.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 29.10.1986

Geboorteplaats: Shatoy

Nationaliteit: Russische Federatie

ALIAS: S. M. °06.09.1989 te Itum-Kali, onderdaan van Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 05.04.2019 heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en vader) te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar Rusland aangezien hij politieke problemen heeft.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond,

naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vast stellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing.

Vasthouding

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig familieleven heeft.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals deze die verzoeker aanhaalt met zijn ouders, en broers en zus, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen."

Dat met zijn familie in België geen rekening werd gehouden, zoals verzoeker wil laten geloven, kan niet worden bijgetreden. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat er geen sprake is van afhankelijkheid, zoals vereist om te kunnen spreken van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook in het kader van de huidige vordering brengt verzoeker geen elementen bij die erop wijzen dat de banden de gebruikelijke affectieve banden tussen familieleden overstijgen. Verzoeker toont verder niet aan dat het voor zijn ouders, broers en zus onmogelijk zou zijn hem in Polen, of het land van verblijf te komen opzoeken, teneinde de familiebanden te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aannemelijk te zijn gemaakt.

2.3.2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en motiveringsbeginsel aan alsook van de hoorplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden bevel is gestoeld op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, zodat deze vaststelling volstaat om over te gaan het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° overtollig, zodat niet moet worden ingegaan op de vraag of correct werd vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker geeft kritiek op de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker betwist namelijk dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2016 niet zou hebben uitgevoerd.

In de bestreden beslissing wordt *in casu* het volgende gemotiveerd:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vast stellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing »

Verweerder past bijgevolg artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet toe: *“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel.”* Waar verzoeker betwist dat hij het bevel van 11 juli 2016 niet zou hebben uitgevoerd en betwist geen officieel verblijfsadres te hebben en illegaal te verblijven op het Belgische grondgebied gaat hij eraan voorbij dat hij *“niet het bewijs (heeft) geleverd dat hij het bevel heeft uitgevoerd”*. Aangezien verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort is het ook niet kennelijk onredelijk vast te stellen dat verzoeker illegaal in het land verblijft.

Verzoeker wijst erop dat hij slechts vrijstelbaar was onder de betaling van een borgsom en op voorwaarde dat hij op zijn proces aanwezig zal zijn. Dit is evenwel onmogelijk door het inreisverbod en de gedwongen terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt evenwel uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”* Bovendien kan verzoeker, indien verzoekers persoonlijke verschijning voor de correctionele rechtbank verplicht is, een tijdelijke opschorting van zijn inreisverbod vragen, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er geen rekening is gehouden met het ‘geheel van de elementen’ en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij een verblijfstitel heeft bekomen van Polen omwille van politieke problemen in Rusland waardoor hij niet kan terugkeren naar Rusland. Hij stelt dat hier geen rekening mee werd gehouden.

De Raad leest echter het volgende in de bestreden beslissing: *“Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland.”* Ook in de verweernota wordt niet betwist dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt in Polen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker gedwongen zou worden terug te keren naar Rusland, nu hij geen gewag maakt thans niet meer over een verblijfsrecht in Polen te beschikken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2019 werd gehoord via een vragenlijst in het Russisch. Zijn verklaringen werden overigens betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat op geen enkel moment rekening werd gehouden met de elementen die tijdens het gehoor naar boven zijn gekomen. Er is bijgevolg tegemoet gekomen aan verzoekers argument dat hij door verweerder vooraf in kennis moest worden gesteld dat overwogen werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en hem de kans moest worden geboden om hierop te reageren. Verzoeker toont niet aan dat hij niet op adequate wijze zijn standpunt heeft kunnen duidelijk maken.

De in het tweede middel aangevoerde schending van de beginselen lijkt niet aannemelijk te zijn gemaakt.

2.3.2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij aanwezig dient te zijn op zijn strafrechtelijke procedure en het dient op te volgen, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en zich moet kunnen verdedigen.

De blote beweringen van verzoeker dat zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang zou komen door de bestreden beslissing worden niet gestaafd. Verzoeker toont immers niet concreet aan dat zijn persoonlijke verschijning binnenkort vereist zou zijn op een zitting van de Correctionele Rechtbank naar aanleiding van zijn strafzaak. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich in het kader van deze procedures niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw.

Desgevallend kan verzoeker, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terugkeren naar België.

Verzoeker toont niet aan dat zijn verwijdering zijn recht op een eerlijk proces zou teniet doen. Er wordt *prima facie* geen schending van artikel 6 van het EVRM aangetoond.

2.3.2.4 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst op zijn verblijfstitel in Polen op grond van zijn politieke problemen in Rusland. Hij bekwaam de subsidiaire bescherming. Verzoeker kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland. Over zijn verblijfsrecht in Polen werd niets gemotiveerd en er is geen onderzoek conform artikel 3 van het EVRM gevoerd.

In de bestreden beslissing, noch in de verweernota wordt betwist dat verzoeker over een verblijfstitel beschikt in Polen. In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet verplicht is om terug te keren naar Rusland. *“Artikel 3 van het EVRM is dus ook niet van toepassing.”*

Verzoeker toont niet aan dat hij thans niet meer over een verblijfsrecht zou beschikken in Polen. Aldus maakt verzoeker een gedwongen terugkeer naar Rusland niet aannemelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker beweert, doch laat na aan te tonen, dat hij zijn verblijfstitel heeft bekomen op grond van de toekenning van een subsidiair beschermingsstatuut ten aanzien van Rusland. Verzoeker brengt geen stuk bij waaruit het subsidiair beschermingsstatuut blijkt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfstitel van Polen niet meer geldig zou zijn waardoor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet verplicht is om terug te keren naar Rusland, niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt aldus de schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

2.3.2.5 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de Terugkeerrichtlijn.

Wat betreft de opgeworpen schending van de Terugkeerrichtlijn, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (*cf.* RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). *In casu* werd de betrokken richtlijn omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet en bovendien toont verzoeker niet aan op welke bepaling hij doelt en of die niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht. Een schending van "*de Europese Terugkeerrichtlijn*" kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog doelt op het feit dat hem ten onrechte geen termijn zou zijn gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid²,(...)*”.

Wat betreft het in de bestreden beslissing vermelde risico op onderduiken, moet worden gewezen op het volgende:

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt thans dat onder een “risico op onderduiken” moet worden verstaan “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*”.

Naar luid van de tweede paragraaf van artikel 1 waarnaar wordt verwezen moet het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. *In casu* wordt artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet toegepast, met name “*Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden*”.

Verzoeker betoogt dat in niets voldoet van de criteria aangezien hij een gekend adres heeft in België, op zijn familie in België kan terugvallen en geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort kan hij bezwaarlijk betwisten niet illegaal op het grondgebied te verblijven. Waar hij verwijst naar zijn Poolse verblijfstitel bevestigt verzoeker dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Verzoeker stelt overigens zelf dat hij enkel naar België komt om zijn familie te bezoeken.

Waar verzoeker stelt dat hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde omdat hij (nog) niet veroordeeld is wijst de Raad erop dat verweerder kan oordelen op grond van het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan beoordelen. Uit de beschikking van de Raadkamer van 7 juni 2019 aangaande verzoekers vrijstelling onder borgsom, blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, dat de tenlastestelling een correctionele gevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben en dat er een ernstig gevaar bestaat op recidiveren van verzoeker, gelet op het lucratief karakter van de feiten. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze vaststellingen in de beschikking van de Raadkamer te oordelen dat uit de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan niet correct of niet zorgvuldig zouden zijn of dat zij daaruit op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben afgeleid dat er een risico op onderduiken bestond in hoofde van verzoeker en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoekers argument dat hem de kans werd ontzegd om vrijwillig te vertrekken omdat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond, snijdt dan ook geen hout.

De schending van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vijf middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN